

רשימת אמנים: מיכה אולמן, אביבה אורי, יוסי ברגר, משה גרשוני, נורית דוד, יצחק דנציגר, יוסף זריצקי, רפי לביא, סיגלית לנדאו, אבי סבח, פסח סלבוסקי, ישראל קבלה, גבריאל קלזמר, ליאור תמים, יערה צח.

אוצרת: נעמי גבעון.

רשימת האמנים המציגים בתערוכה מבקשת להטעין את כותרת התערוכה במשמעויות חדשות, בהדגשים שאינם מובנים מאליהם, ולהציע מעין סדר יום הקושר בין העכשווי להיסטורי.

כותרת התערוכה, 'אג'נדה', אמנם מצביעה על הרגעי, על המייד, אך ביחס לרשימת האמנים המציגים בה היא הופכת להצבעה על סיפור היסטורי, מתמשך, עקבי, שנפתח בקאנון של המודרניזם הישראלי ומתגלגל עד ימינו אלה. מדובר בסיפור המשלב פרקים שנכתבו ועברו קאנוניזציה עם פרקים שנכתבים ברגע זה, ופרקים שעתידיים להיכתב.

התערוכה מייצרת מעין מירוץ שליחים פנים תולדות-אמנותי, המתחיל ביוסף זריצקי, מתקדם דרך משה גרשוני, עובר דרך נורית דוד וגבריאל קלזמר, ממשיך להתגלגל דרך סיגלית לנדאו, ואף מגיע לאמן כליאור תמים שלא מכבר סיים את לימודי התואר השני בבצלאל. המסלול שהתערוכה מתווה חוצה דרך דיסציפלינות וסוגי מדיה שונים על מנת להביא לידי ביטוי את התנועה בין השונה לדומה, המקוטע והרציף, בנרטיב המקומי באמנות. בנוסף, הסיפור שהתערוכה מתווה חוצה דרך אתרים שונים, מיחיעם של זריצקי, עד ים המלח של סיגלית לנדאו ותל חי של יוסי ברגר. החצייה דרך אתרים שונים מהדהדת את המבנה הקונפליקטואלי של 'כאן' מול 'שם' שזיהתה שרה ברייטברג סמל בפרקטיקה של אמני 'דלות החומר', המיוצגים בתערוכה זו בקולאז' של רפי לביא. הקונפליקטואליות של הקולאז' פועלת גם בעבודתו של יצחק דנציגר בתערוכה זו. ה'כאן' מול 'שם' זוכה להדגש מחודש בעבודתה של סיגלית לנדאו המעמתת בין המלח של ים המוות לשלג של גדנסק.

כמו כן, 'אג'נדה' מבכרת את החוויה של הציור הטקטילי ובהתפתחות של חוויה זו בתווך שבין ציורי 'יחיעם' של זריצקי, שבהם המראה של המקום הפיזי הופך לחומר גופני, לאלטר-לוקוס בשרני, לבין הציור המאוחר של משה גרשוני, הממחיז התרחשות של דחייה כימית ואופטית בין הנוזל של צבע למשחה השקופה של הג'ל.

השאיפה המונחת בבסיס התערוכה מקורה ברצון ליצור ולחשוף מסגרת אחידה פחות או יותר (בעייתית ככל שזו עלולה להיות) לריבוי וההתפלגות המאפיינים את הקורות האמנותיים והחברתיים בישראל מאז

הימים המפוארים אך המועדים לביקורת של 'אופקים חדשים' ושלטון מפא"י. במובן זה 'אג'נדה' היא מעשה הוליסטי הבא להניח קרקע משותפת או לבדוק את התנאים להיתכנותה של קרקע משותפת על רקע הקיטוב והפרגמנטציה שהיא מנת חלקנו בעשורים האחרונים.

'אג'נדה' ממשיכה את התערוכה 'מידה' שקדמה לה. היא מהווה חוליה נוספת בשורה של תערוכות תמטיות פואטיות בתכנית של גבעון פורום לאמנות, שעניין מערכת היחסים הלא סימטרית שבין האסתטי לפוליטי, בין האמנותי לחברתי. היא מספקת אינדיקציה אמנותית למציאות הכללית ולנרטיב היסטורי מבלי להכפיף את האמנות כאילוטרציה של מי מהם.

ההחלטה לכתוב את כותרת התערוכה באנגלית בלבד ולפצל אותה לשתי יחידות (NDA ו-AGE) מפגינה מודעות לפיצול הבלתי נמנע המונח לפתחו של כל מעשה האחדה באשר הוא. הפיצול ל-AGE ול-NDA מאפשר לתערוכה להנביע את זרמי ההיסטוריה, היושן (AGE), הרוחשים מתחת לכל פעולה עכשווית,

ולהגדיר את טוויית הקשרים הכרוכים בעשייתה במונחים של מחויבות דיסקרטית, של הסכם סודיות. (NDA, Non-Disclosure Agreement).